

Af Kellgrens rent lyriska dikter, som utmärka sig för välljud och fin poetisk uppfattning, stå de högst, som härröra från skaldens senaste år, framför alla *Den nya skapelsen*, hvilket poem liksom bebådar en kommande mera känslorik diktning. Kellgren besjunger här det nya ljus, som den nyfödda kärleken kastar öfver hela skapelsen, hvilken i detta ljus synes som en fullkomligt ny värld, i alla sina mångfaldiga former återspeglade den älskades bild. En annan ädel sång från hans senare år är poemet *Till Kristina*, skrifvet på orimmade jamber, i hvilket han framställer sig under skepnaden af en trött lefnadsvis, som dragit sig undan världens åsyn och finner tröst i naturen och glädje vid att se, huru kärleken med oupplösliga band binder två makars hjärtan.

Kellgrens poetiska förmåga användes, som nämndt är, äfven af konungen för utförandet af flera *dramatiska* utkast (t. ex. operorna *Gustaf Vasa* och *Gustaf Adolf och Ebba Brahe*). Bland många enskildheter af bestående värde, som i dessa operor förekomma, må exempelvis påpekas kören »Ädla skuggor, vördade fäder» i »Gustaf Vasa».

Äfven såsom *prosaförfattare* har Kellgren anspråk på att räknas bland de mera framstående i vår litteratur. Hans artiklar i *Stockholmsposten* samt hans *företal till Bellmans skrifter* tillhöra det bästa, som under upplysningstiden författades i Norden; de prosaiska noterna till »Man äger ej snille för det man är galen» samt hans *Strödda reflexioner* innehålla en mängd kvicka och tankedigra satser.

Lefnad: *Johan Henrik Kellgren* var född i Floby prästgård i Västergötland, son af kyrkoherden Jonas Kjellgren, som själf var bondson. Fadern hade förut varit präst i Finland, där han genomlevvat ett ödesdigert lif, i det att han blifvit skild från sin första maka och åtalad, ehuru såsom oskyldig frikänd, för dråp å hennes fader. Sedan Johan Henrik besökt Skara gymnasium, sändes han med sin